

*FRIEDRICH KLÁRA:**Attilának és Rékának*

Te csak táncolj, hun királyfi
Ne fájjon az, ha megsebez bárki
Te csak táncolj, csizmád kopogjon
Gonoszakra az ég lerogyjon!

Te csak táncolj, hun királylány
Ragyog fölötted színes szivárvány
Te csak táncolj, szoknyád suhogjon
Gonoszakra az ég lerogyjon

Patkányok népe csizmatok rágia
Fehér ruhára hullik a trágya
A ganyéból jöttek ganyét dobálnak
tetszik a lárma a patkánykirálynak

Te csak táncold a régi hun táncot
Patkányok közé dobjad a láncod
Te csak táncolj, csizmád kopogjon
Gonoszakra az ég lerogyjon!

Mezopotámia

Rend volt és béke lent a déli végen
hatalmas földeket öntöztek a folyók
a mennyországnak mása is felépült
és dohogtak mélyen a régi bőrdobok

Ott lenn kezdődött még a déli végen
hol zikkurat állt és vörös a homok
Nimród karján ült a gyermek oroszlán
és dohogtak mélyen a régi bőrdobok

Ott lent kezdődött, még a déli végen
hol szálltak felettünk hatalmas angyalok
a zikkurat lépcsőin lejött hozzánk az Isten
és dohogtak mélyen a régi bőrdobok

De lejöttek ők is, a rendetlenség népe,
s mint alabástrom váza, megrepedt a rend
a gaz a kertek virágait kiölte
az erdők sűrűjébe menekült a csend

A fákat kivágták, a fészek lehullott,
a folyók kiszáradtak, a forrás kiapadt
végül egy hajnalon elment innen az Isten
de a rendetlenség népe átokként itt maradt

*JACSÓ PÁL:**Nem tanultuk meg a versedet!*

Mester!

Nem tanultuk meg a versedet,
negyvenkét évünk elszelelt,
nincs érzés már csak értelem,
tonnaszám düh és félelem.
A könyvtárakban könyveket,
nem simogatják szép kezek,
viszont a Facebook-Instagram,
az éjjel nappal nyitva van,
s ha feltűnik egy zöld sziget,
azt ellepi a gyűlölet,
s egyszer talán lesz oly hideg,
hogy emberhússal fűtenek...
Nem tanultuk meg a versedet!

Hitünket is mind elveszik,
kik jóságra nem költenek,
adják-veszik a lelkeket,
fekélyes kórrajz-látletet,
hol kiirtják az álmokat,
mindenki csak egy számadat.
Ha költő lennél, s vállalod
rímképletekbe ágyazott,
értéktelen-leárazott,
stigmákkal terhelt életed,
semmit sincs már itt féltened.
Tanuljuk meg a versedet!

Agyakban kiber-háborúk,
a képernyőkön vér csorog,
s hiénaként vicsorognak
a rémhíreken csámcsogók.
Bombákhoz van még kerozin,
nagy mama sárgult képeken,
gombafelhőket nézeget,
százezer fokban a kertmozin,
csontváznyi házfalak között,

vakon ténferegsz egyedül,
s dörömbölik a Miatyánkot,
a dobhártyádon legbelül...

Fejben írunk majd verseket,
mert elmondani nem lehet,
s újraépítik fenn a Holdon,
a Kolimákat, s a Recskeket...

Mondd!

Minket az Isten elfeledt?
 Letapogatva betűzgetjük,
 betonba égett üzenetként
 megkövesedett versedet.

TÚRÓCZI PÉTER:

Madárétkék

Talán még egy kis idő kell, hogy meg tudjam érteni,
 Hogy más a belső egyensúlyát milyen érzelmekből nyeri,
 Hogy mik mozgatják őket, hogy mi hozza elő belőlük az állatot,
 Mikor dőlnek a kardjukba, mikor kérnek bocsánatot,
 Mikor találhatnak egymásra, reagálva a legapróbb rezgésre,
 Mikor gondolnak a végre, és mikor a kezdesre...

Tudod, én mindig is magamat tartottam az origónak,
 A pontnak, ahol a dolgok kapcsolódnak, vagy indulnak,
 Mégis egyre inkább arra kell rájönnöm lassan,
 Hogy mindünk bensőjében más van,
 És ami nekem gyógyszer, az másnak méreg,
 Hogy van, aki csak akkor kezdi el, mikor én már végzek,
 És vannak, akiknek fontos egy szál virág,
 Bennem, ha nem kapok, sem omlik össze világ,
 És ami nekem semmisség, az másnak egy gesztus,
 Hogy egyetlen szótól is szétszakadhat egy nexus,
 Hogy egy mosoly van, akinek sokat jelent, ha jókor ragyog, jó helyen,
 Hogy nem mindenki úgy követi a dolgokat, ahogy én a saját fejem,
 Hogy nem tudok mindent magamból kiindulva megoldani,
 Hogy van, amiről hallgatni kell, és van, amit ki kell mondani,
 Mert a folyamatok ésszerűtlenül követik egymást,

Gyakran észre sem veszed a hangulatok közti váltást,
 És sokszor nehéz kitalálni, hogy mi jár a másik fejében,
 Máskor véletlenül hibázunk rá, pont jókor, egészen,
 És nagy boldogságot hozunk létre önhibánkon kívül,
 Hisz az Isten az érzelmeket adta belénk szívéül,
 Amik szabadok, mint a madarak, csaponganak,
 Mélyrepülésből, hirtelen a magasba tartanak,
 Egymásra találhatnak, viaskodhatnak, megszülik és kiirtják egymást,
 Rejtőznek, befészkelik magukat elménkbe, költöznek, s a lármást,
 A hangosat, a többiek némán követik,
 Madártávlatból szemlélik, miként ölelik,
 És taszítják el maguktól az emberek a másik embert,
 Ha elpusztulnak, ők irányítják saját magukra a fegyvert...

Talán még egy kis idő kell, hogy meg tudjam érteni,
 Mennyire fontos óvni és védeni
 Az érzelmeinket, melyek kalitkában tartanak minket,
 Van, hogy helyére rakják, van, hogy elveszik eszünket,
 De sosem lesznek logikus lépéseik, vagy mi sosem fogjuk felfogni,
 Hogy miért is kell nekik bennünk, nekünk nekik dolgozni...

VALEK TÜNDE:

Együtt az úton

Atyám haragszol a kegyetlen emberre
 Lesújtani készülsz pálcás kezdeddel
 Jobbodon közös a vérünk, most folyik
 Önhitt ember okozta vérző sebeim

Nem testvérünk, embernek hitványa

Aki örömét leli más fájdalmában
 De lásd mellettem ő, tett rám virágkoszorút

És gyámolít, támogat, amíg tart az út
Szemlesütve szégyelli mások bűneit
Felismeri, jó másoknak segíteni
Én szenvedtem az egész viláért halált
Ez az ember rám talált, nyújtotta karját,
Legyen hát teljes a megbocsátás
Ki törekszik, s járja igazultak útját

A sebzett, kék madár

Vers **Somos Gyula: Corpus Christi (2020) című festményéhez**

Fűcsomóról fűcsomóra
Kapaszkodtam fel a dombra
A domb hegygé magasodott
Csodás völgye tárulkozott
Ahogy néztem szerte-széjjel
Szemeim megteltek könnyel
Nehéz este érte őket,
A szent család igyekvőben
Szamaragolnak cél felé
Egyiptom lesz a menedék...
És a domb lesz egy hegytető
Hol egy romfal, a vezetőm
Ahogy odaérek, nézek
Álmélkodva belenézek
Szárnyas oltár, akár ablak
Kívül-belül egyet mutat
Közös a táj, mennyi helyszín!
Balról a Mennysország nyílik,
Angyal vezet a lépcsőn
Az új tétova belépőt
Az oltárkép jobb szárnyáról
Pokoli tűz lobog, táncol
Belé zuhanó bűnösök
Szítják az izzó tűzőzönt
Középső kép még homályos
Mert a kép előtt meglátom
A fájdalmas szent családot
Az Anya, az Atya tartja
Ölük fiukat ringatja
Gyötrelmes test a halálé
Szülők része már szenvedés
Átveszik egymás terheit
Nem értik a világ bíráit
Fiukat, amivel ítélik
Vetülnek rá saját bűneik
Gyülekeznek az angyalok
Lesik a nagy pillanatot
És a bárány az árnyékban
Fejére lép a halálnak

Az áldozat teljesedik
Várnak az Úr angyalai
Mintha az idő megállna
A lélegzet visszafajtvá
Ha a halál győz: végzetes
Ne hagyj el életnek reménye!
És e könnyes pillanatban
Krisztus holt ölében moccan
Gyógyulva rebben a szárnya
A Szentlélek kék madarának
És szárnyal, életet hirdet
És ott, a középső képen
Hol ível a szép szivárvány
Az Atyafiú ül trónján
Az isteni megbocsátás
Fia által feltámadást
Hozott az emberiségnek
Új esélyt a bűnösöknek
Könnyed kísértések helyett
Éljünk igaz szeretetben, békességben!

MOLCSÁNYI JENŐ

1. Lassan...
Jön az ősz
rászáll a tájra,
ahogyan perceink
hervatag,
hullanak egymásra.
A kocsis út röge
morzsolódik
léptünk alatt
elfogy az út,

el a pillanat.
 Avar között
 zizeg a szél,
 téged keres
 rólad mesél.
 Érzem nyár-ízű
 illatod,
 s a hervadás
 lassan,
 koptatja el
 alakod.

Eresz alatt
 küszködik a tél,
 a földön néhány
 fagyott levél
 a széllel újra
 táncra kél...,de
 a messzi láthatár,
 már tavaszt ígér.

2. Októberi tűz
 Színeket kever
 palettáján
 az októberi tűz,
 hulló levelek után
 kapkod a szél,
 miközben
 fáradt-unottan
 a fák lombjához ér,
 és a táj,...lassan
 ruhát cserél.
 Kifeszített vásznát
 megfesti
 a lemenő nap,
 felhők sorakoznak
 a kis-patak
 hullámzó fodrai alatt

3. Tavaszt ígér..
 Lomhán kelt fel a Nap,
 már a földig érnek
 a napsugarak.
 Ködtakaróban
 alszik a Hold
 az elmúlt éjről álmodott.

Réthy Judit:

Álmok álmodói

Még él a nemzet.
 Sumér, türk, hun vagy székely,
 egy a nyelv, az ősi nyelv.
 Csodájára járnak a népek.
 Mert világít, mint a nap.
 Nyelvtana páratlan, szóképe
 faragott kapu, S ékes koronája
 a rag. Idejét sem múlja felül.
 Benne él. Változatos- változatlan.
 Múltja tisztul.
 Attila vesszeje,
 vesszen-e elejtve még otffejtve
 álmot, mint családot
 a hímes szószaporulat?

Bp.2023 03.13.

